

Una din marile sărbători comune celor două mari Biserici, Ortodoxe și Romano-Catolice, este Adormirea Maicii Domnului, sărbătorită în fiecare an la data de 15 august. Acest praznic împărațesc, Adormirea Maicii Domnului apare ca o învățătură și ca o evlavie consemnată în documentele literare de abia din secolul VI în Apus, în Răsărit în veacul VII. Cu siguranță ideea și evlavia în legătură cu adormirea Fecioarei Maria sunt mai vechi, însăși sărbătoarea datând din secolul V, având ca loc de origine Ierusalimul. Cunoscută și sub numele de Uspenia sau Sfânta Maria Mare ea se bucură de un loc aparte în evlavia creștinilor. Sfânta Scriptură ne oferă în general puține date referitoare la Maica Domnului, însă prezența ei lângă Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul Hristos în anumite momente ne face să credem că a fost o prezență smerită dar cu o influență remarcabilă în fața Domnului Hristos. Episodul de la nunta din Cana este poate cel mai elocvent în acest sens pentru că la rugămintea Maicii Sale Mântuitorul Hristos a săvârșit prima Sa minune, arătându-Și slava Sa (Ioan II, 11). Viața Fecioarei Maria după informațiile din Sfânta Scriptură dar mai ales din Sfânta Tradiție a fost una smerită și în același timp exemplară. De la acel „Fie” (Luca I, 38) și până în clipa adormirii ei, Maica Domnului s-a făcut remarcată prin a fi Maica Vieții după cum o numim în troparul acestei zile. Alături de acest apelativ Ortodoxia o cunoaște și o preaslăvește pe Maica ca „Născătoare de Dumnezeu” sau „Maica lui Dumnezeu” și de „pururea Fecioară”.

Fiind Maica lui Dumnezeu s-a bucurat de prezența și grija Fiului ei, Mântuitorul Hristos. Însă din clipa răstignirii Domnul Hristos a încredințat-o Sfântului Apostol Ioan, singurul din cei 11 prezent pe Golgota „Deci Iisus, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău! Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Și din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine” (Ioan XIX, 26-27). În activitatea sa de propovăduire a Evangheliei Sfântul Apostol Ioan a fost însoțit și de Maica Domnului, drept dovadă fiind și Casa Maicii Domnului din Efes. Când Hristos Domnul a voit ca Maica Sa să se mute la El, a anunțat-o prin arhanghelul Gavriil și acesta pentru ca moartea să nu o surprindă. Această veste după cum notează Sfântul Gherman patriarhul Constantinopolului în „Laudă la adormirea Doamnei noastre, Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria” i-a produs multă bucurie Fecioarei Maria pentru că va fi din nou alături de Fiul ei. Sfinții Apostoli aduși fiind din grija lui Dumnezeu la casa Maicii Domnului din Ierusalim, aflând despre motivul sosirii lor au exclamat „Maică a lui Dumnezeu, locuind în această lume împreună cu tine și privindu-te ca pe Însuși Hristos, ne mângâiam văzându-te; acum suntem mâhniți de mutarea ta. Dar pentru că din autoritate dumnezeiască și din dragoste față de mamă ai fost invitată să mergi la Dumnezeu, ne bucurăm de ceea ce se săvârșește cuviincios cu tine și de ceea ce se va întâmpla cu folos. Căci în tine avem și noi arvuna vieții veșnice și te căpătăm mijlocitoare mutată la Dumnezeu”. În

acest cadru și-a pregătit Maica Domnului toate cele cuvenite pentru mutarea ei la cele veșnice, sfântul Ioan Damaschin afirmând că ultimele cuvinte ale Maicii Domnului au fost ca ucenicii Mântuitorului să fie mângâiați în urma acestui eveniment.

Cortegiul funerar a dus trupul Maicii Domnului spre a fi înmormântat în Grădina Ghetsimani după trei zile ajungând și Sfântul Apostol Toma. Dorind să vadă și el trupul adormit al Fecioarei Maria Domnul Hristos S-a folosit de acest prilej spre a-i încredința de o nouă minune. Trupul Maicii Domnului nu era în mormânt, nu a fost lăsat să se supună stricăciunii. Tristețe și bucurie sunt două stări sufletești pe care le trezește sărbătoarea de astăzi. Tristețea este sentimentul, pe care-l trăim lângă orice sicriu, lângă orice mormânt în care se află închis cineva dintre cei dragi. Cu acest simțământ au privegheat Sfinții Apostoli lângă sicriul Maicii Domnului. Au stat vreme îndelungată lângă ea, de la nunta din Cana și până pe vârful Golgotei. Cu același sentiment au înmormântat-o în grădina cu măslini, în care se plecaseră genunchii Fiului ei la rugăciune. Și ca un reflex tristețea lor se așează și astăzi, la două mii de ani distanță peste sufletele noastre. Cel de al doilea sentiment ni-l aduce Sfântul Apostol Toma, cel ce a întârziat la înmormântare. Împreună cu ceilalți s-a dus să-i vadă și el trupul în mormânt. În loc de trup, s-au încredințat de minune, găsind mormântul gol. Bucuria lui Toma ca și a celor dimpreună cu el a străbătut, pe deasupra tristeții, toată istoria creștinătății; ea a fost cuprinsă în cântările liturgice, pentru a fi trăită și cântată și de noi, cei de azi, ca și de cei ce vor mai veni: „Mutatu-te-ai la viață, fiind Maica Vieții”.

Troparul acestui praznic sintetizează întreaga activitate a Maicii Domnului: „Întru naștere fecioria ai păzit, întru adormire lumea nu o ai părăsit de Dumnezeu Născătoare fecioară. Mutatu-te-ai la viață, fiind Maica Vieții, și cu rugăciunile tale izbavești din moarte sufletele noastre.”. Feciorie, grija față de lume manifestată prin rugăciune pentru noi oamenii. Părintele Nicolae Steinhardt spunea în aceste sens „Pentru marea masă a oamenilor Maica Domnului e maica mereu gata să ierte, să se roage, să îndrăznească a cuprinde pe Domnul cu temeritatea ei de mamă și să-L roage pentru sărmanii muritori. Căci – zice textul – mult poate rugăciunea mamei pentru îmblânzirea Stăpânului. Maica Domnului e izvorul lacrimilor, e neobosita apărătoare (avocată), nerușinata (fără de rușine, de sfială) și stăruitoarea noastră solitoare împotriva dreptății stricte. Reprezintă în cer dulceața feminină și nemărginita dragoste maternă”.

Rugându-ne Fecioarei Maria ne rugăm de fapt Fiului ei, cunoscând și vestind că El este Fiul lui Dumnezeu întrupat, a Doua Persoană a Sfintei Treimi, care a luat firea omenească de la Fecioara Maria pentru a o îndumnezei pe ea și pe noi. Preamărind-o pe Maica lui Dumnezeu, îl preamărim în realitate pe Fiul ei și mântuirea pe care El a împlinit-o pentru noi toți. Nu în ultimul rând suntem o țară creștină, cel puțin cu numele, o țară în care practic majoritatea femeilor sunt botezate și primesc adeseori numele Maicii Domnului. Și poate că ar fi mult mai indicat ca sărbătorirea onomasticii de către cei ce poartă numele Maicii Domnului sau derivate din acesta să fie nu pe 15 august, ci pe 8 septembrie, ziua de naștere a Fecioarei Maria. Sărbătoarea de astăzi ne aduce două sentimente, de tristețe dar și de bucurie însă cel predominant este cel de tristețe, evenimentul în sine fiind unul ce nu aduce prilej de a face urări, ci de a ne bucura în mod duhovnicesc și mai rezervat.

Pentru SighetOnline, Alexandru Lucian, Facultatea de Teologie din Iasi